

ВАСИЛ ЦОНЕВ
ЗА НЕЩАСТНИТЕ И
ЩАСТЛИВИТЕ

chitanka.info

Има трудни мигове в живота на човека. Сгромолясва се върху главата ти небето и ти едва мърдаш крака и ръце, стараяйки се да глътнеш малко въздух.

Минават хора край теб и вдигат рамене, падналият — паднал. Да се е държал здраво. Кой му е крив?

И те отминават.

А ти дращиш земята с нокти, дишаш тежко и си мислиш само едно — да остана жив.

И оставаш жив. И лека-полека се надигаш. И сядаш. Но и сега те отминават. Същите, които някога са ти стискали ръцете, които са ти викали „осанна“ и са трошили ребрата ти с прегръдки. За тях ти вече си свършен човек. Дайте нови — силни, свежи и могъщи.

Ти седиш така, минава време, закрепваш и ставаш на крака. И чудо! — тръгваш. Разбира се — едва-едва. Подпрян на бастун или патерица. Но, хора — ти вървиш.

И пак те отминават. Глупакът не може да разбере, че ти не си сакат, че ти не си парализик, че ти вече вървиш. Не. Той гледа на теб като на инвалид. Я се възстановиш, я не. Да гледаме само към силните, здравите и могъщите.

Но идва ден и ти хвърляш патериците и бастуните и краката ти затропват по улици и тротоари. И отново в ушите на хората гръмва веселият и жизнерадостен смях, с който си известен у нас и в чужбина.

И спират тогава бившите познати изненадани и трият очи — мъртвият възкръсна. Гледай ти. Ама дали наистина съвсем?

И слухтят, и наблюдават походката ти, и питат лекари и началници — вярно ли е, как стана, докога? Аха — значи съвсем, съвсем...

И току-виж — започват пак да те познават. Търчат от съседни тротоари и ти викат: „Здрасти, как си? Цар си, майка му стара. Страшен си“.

Всичко това е толкова обикновено. Казвам го по повод.

Бях в Грузия. Между хилядите тостове, които чух, запомних два. За нещастните и за щастливите.

Тамадата вдигна първо тост за нещастните.

Дано, когато ни сполети нещастие, да не бъдем сами. Да има хора, които ще се спрат и ще ни подадат ръка. Това е най-голямото щастие за нещастника.

Сетне тамадата вдигна тост за щастливите.

Е, да — странно. Не му стига на човека щастието, ами ще му вдигаме и тост.

— Да, мили мои — кимна тамадата, — за щастливите да прием. Та дано, когато животът ни е като пълна чаша и по нас тече милостта божия, да не бъдем сами. Защото най-голямото щастие за щастливеца е, когато не му завиждат и се радват на щастието му!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.